

25. Юрій, Михайло Федорович. Політологія [Текст] : Підручник. – К .: Дакор КНТ, 2006. – 414, [1] с.
26. Westheimer, J., & Kahne, J. (2004). What Kind of Citizen? The Politics of Educating for Democracy. *American Educational Research Journal*, 41, 237-269. Режим доступу: <https://doi.org/10.3102/00028312041002237>

Мордоус І.О.
кандидат педагогічних наук, доцент,
докторант кафедри соціальної філософії,
філософії освіти та освітньої політики
НПУ імені М. П. Драгоманова

ФІЛОСОФІЯ УПРАВЛІННЯ ОСВІТНІМ ПРОСТОРОМ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ

Освітній процес передбачає організацію навчальної діяльності, що спрямована на всебічний розвиток і засвоєння певних знань. Складність освітнього процесу заключається в тому, що він не дає вітчутного конкретного результату відразу, а реалізується іншими факторами, зокрема визначає характер подальших поведінкових реакцій людини. Відповідно, надзвичайної цінності набуває управління даним процесом.

На сучасному етапі, управління визначається як організація або процес цілеспрямованого впливу, під час якого слід враховувати характерні особливості, змістовну та структурну наповнюваність тієї діяльності, якою управляють. Найбільш об'ємним та влучним з цього приводу, на наш погляд, є визначення Н. Тализіної, яка відмічає, що управляти – це не подавляти, не нав'язувати процесу хід, який протирічить його природі, а, навпаки, максимально враховувати природу процесу, узгоджувати кожну дію на процес з його логікою [4].

Це означає, що в будь-якій конкретній соціальній системі повинні бути риси та закономірності, притаманні всім системам. Отже, знання загальних закономірностей та принципів технології управління є основою управління і педагогічною системою. На основі проведеного аналізу психолого-педагогічної літератури (Н.Ф.Тализіна, А.В.Якунін) можна виділити наступні етапи управління:

- формування цілей та інформаційної основи навчання;
- прогнозування;
- прийняття рішення;
- організації виконання та комунікації;
- контроль та оцінка результатів, корекція.

В результаті аналізу психолого-педагогічної літератури зроблено висновок, що спостерігається певна паралель між компонентами професійної педагогічної підготовки майбутніх фахівців і функціональним

диференціюванням процесу управління: наявна відповідність кожного етапу управління освітнім процесом одному з компонентів готовності фахівця, а значить за відповідної наповнюваності змісту навчання студентів ми можемо реалізувати завдання формування готовності до здійснення управління у власній професійній діяльності. І це логічно, оскільки кожна педагогічна система потребує управління, а відповідно майбутнього фахівця ми і готуємо до управління. Отже, управління є досить ємке та полікомпонентне утворення, при організації якого вимагається не тільки і не стільки закарбування в пам'яті певного кола знань, а й оволодіння способами оперування цими знаннями, що відбувається в умовах конкретної діяльності. Саме такий результат говорить про готовність фактичну та психологічну до здійснення майбутньої професійної діяльності.

Управління як засіб впливу на реальну дійсність з метою її упорядкування та інтенсифікації функціонування, поставав предметом вивчення вченими з давніх часів. Обґрунтування його значимості знаходимо у працях таких класиків філософської думки як-то Аристотель, М. Вебер, Г. Гегель, І. Кант, Платон, Ж.-Ж. Руссо та багатьох інших. Теорію управління можна охарактеризувати як акумульовані і за певними правилами логічно впорядковані знання, що утворюють систему принципів, методів і технологій управління, розроблених на основі інформації, отриманої як емпіричним шляхом, так і в результаті досліджень низки конкретних наук [5].

Системний підхід до визначення управління відображений і в працях О.Стиркіна «управління – це функція будь-якої організованої системи, спрямована на збереження її якісної визначеності, на підтримку динамічної рівноваги із середовищем та її розвиток» [3, 435].

Важливість розгляду проблем формування філософії управління посилюється, на думку вітчизняного науковця А. Мельниченко, саме актуальністю та невідворотністю модернізаційних процесів у суспільстві, в першу чергу необхідністю створення умов для забезпечення сталого розвитку суспільства [2].

Визнання філософії управління як системоутворюючого фактору служить одним із основних чинників практичної трансформації процесу навчання у закладах вищої освіти відповідно до завдань сучасного етапу реформування освітянської галузі, дає змогу майбутньому педагогові глибше усвідомити своє покликання, реальніше оцінювати потенційні можливості, що у відповідності до власних прагнень може перетворитися на діагностичний та стимулюючий момент професійного та особистісного зростання.

Відповідно до вимог, які ставляться до теоретичних знань та практичних умінь і навичок змінюються і форми, засоби, методи та прийоми підготовки майбутнього фахівця. Існують загальні підходи, які традиційно склалися. Але слід відмітити, що в останні роки дуже міцно

входить в процес організації навчально-пізнавальної діяльності студентів інноватика. В Україні, на думку вітчизняних педагогів, забезпечується прискорений, випереджальний інноваційний розвиток освіти, а також створюються умови для розвитку, самоствердження і самореалізації особистості протягом життя [1]. В залежності від поглядів викладача, який готує фахівців, вона присутня в тій чи іншій мірі. Інноватизація пронизує всі складові процесу, в тому числі і управлінський аспект, що дозволяє говорити про важливість дослідження в даному контексті.

Ключові поняття: управління, філософія управління, освітній процес, професійна підготовка, освітній простор

Література

1. Білобровко, Т. І. Філософія управління освітою: навчально-методичний посібник /Т. І. Білобровко, В. О. Панченко; ДВНЗ "Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет ім. Григорія Сковороди". - Переяслав-Хмельницький (Київ. обл.): ПП"СКД", 2009. - 100 с.
2. Мельниченко А. А. Теоретичні засади сучасної філософії управління /Вісник НТУУ «КПІ» Філософія. Психологія. Педагогіка. - Випуск №1. – 2015.
3. Спиркин А. Г. Основы философии: учеб. пособие для вузов / А. Г. Спиркин. – М.: Политиздат, 1988.
4. Талызина Н.Ф. Управление процессом усвоения знаний /Талызина Н.Ф. – М.: изд-во Московского университета, 1975.
5. Дієв В. С. Управление. Философия. Общество. Доступ: [http://vphil.ru/index.php?id=197&option=com_content&task=view]

Множинська Р.В.

кандидат філософських наук, доцент
доцент кафедри філософії, політології та
українознавства

Київський національний
університет технологій та дизайну

НОВІ ІМЕНА В УКРАЇНСЬКІЙ ІСТОРІОСОФІЇ

Духовна культура України першої половини XVI ст. є однією з найцікавіших і малодосліджених тем в історії нашого народу. Саме у цей період було закладено підвалини для становлення вітчизняної ранньоновітньої думки в її раціоналістичному і містичному виявах, сформувалися ренесансно-гуманістичні й реформаційні ідеї, які в подальшому функціонували й розвивалися в межах культури українського бароко. Проте ще й досі побутує думка, що серед тодішніх